2) Το άρθρο 7 του κανονισμού 2527/80 δεν απαγορεύει τη χρησιμοποίηση εξοπλισμών που αποβλέπουν στην προστασία των αλιευτικών δικτύων, υπό τον όρο πάντως ότι η χρησιμοποίηση τέτοιων εξοπλισμών συμβιβάζεται προς το σκοπό του άρθρου 7.

Pescatore Due Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Μαΐου 1983.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

P. Pescatore

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η αίτηση του Magistrates' Court του Plymouth για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, σχετικά με την οποία υποβάλουμε σήμερα τις προτάσεις μας, εντάσσεται στο πλαίσιο μιας ποινικής δίκης που κινήθηκε λόγω ενός αλιευτικού περιστατικού.

I — Τα πραγματικά περιστατικά έχουν ως εξής:

Με την ποινική δίωξη που άσκησε ο πλωτάρχης του Βασιλικού Ναυτικού Anthony George Rogers για λογαριασμό του βρετανικού υπουργείου γεωργίας, αλιείας και τροφίμων, προσάπτεται στον Hubert Bernard Louis Darthenay, γαλλικής υπηκοότητας, από την πόλη Caen, ότι στις 5 Αυγούστου 1981, βρισκόταν με το αλιευτικό του «Christine-Marie», το οποίο δεν ήταν νηολογημένο στο Ηνωμένο Βασίλειο, εντός της βρετανικής αλιευτικής ζώνης και συγκεκριμένα στο σημείο 50° 23,6′ βόρεια και 2° 54,2′ δυτικά, καθώς επίσης και ότι έφερε επί του πλοίου και έκανε χρήση, εντός της βρετανικής αλιευτικής ζώνης, δανέζικων ή παρόμοιων δικτύων, στο ανώτερο τμήμα της βάσεως των οποίων είχε προσαρτηθεί συμπληρωματικός εξοπλισμός που συνίστατο σε ένα δεύτερο δίκτυο και που είχε ως αποτέλεσμα την απόφραξη ή τη μείωση των διαστάσεων των διακένων του δικτύου κατά παράβαση του άρθρου 7 του κανονισμού 2527/80 του Συμβουλίου, της 30ής Σεπτεμβρίου 1980 [2]. Με το εν λόγω κείμενο προβλέπονται ορισμένα τεχνικά μέτρα διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων [3]· η ισχύς του εν λόγω κανονισμού παρατάθη-

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.

2 — «Δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί συμπληρωματικός εξοπλισμός που επιτρέπει να φράσσονται τα διάκενα οποιουδήποτε μέρους ενός δικτύου ή να μειώνονται πραγματικά οι διαστάσεις του. Οι διατάξεις αυτές δεν αποκλείουν τη χρησιμοποίηση των εξοπλισμών που απαριθμούνται στις λεπτομέρειες εφαρμογής που πρόκειται να θεσπιστούν κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 20.»

3 — ΕΕ ειδ. έκδ. 04/002, σ. 7.

κε μέχρι τις 31 Οκτωβρίου 1981 με μεταγενέστερους κανονισμούς, αλλ' από τότε δεν αντικαταστάθηκε με άλλο κανονισμό.

Σύμφωνα με το κατηγορητήριο, ο κατηγορούμενος παραβίασε κατ' αυτόν τον τρόπο το άρθρο 8 του «Fishing Nets (αριθ. 2) Order του 1980 (Statutory Instruments αριθ. 1994 του 1980)», η ισχύς του οποίου παρατάθηκε μέχρι τις 30 Ιουνίου 1981 με το «Fishing Nets (αριθ. 2) (Variation) (αριθ. 5) Order του 1981 (Statutory Instruments αριθ. 906 του 1981)». Η πρώτη παράγραφος της εν λόγω διατάξεως, απαγορεύει ιδίως την κατοχή, εντός των βρετανικών αλιευτικών υδάτων, μηχανότρατας, δανέζικων ή παρόμοιων δικτύων, εφοδιασμένων με συμπληρωματικούς εξοπλισμούς που επιτρέπουν να φράσσονται ή να μειώνονται τα διάκενα των δικτύων κατά παράβαση του άρθρου 7 του προαναφερθέντος κανονισμού του Συμβουλίου.

Η παράγραφος 2 της εν λόγω διατάξεως, προέβλεπε ότι η παράγραφος 1 δεν πρέπει να παρεμποδίζει τη χρήση συμπληρωματικών εξοπλισμών που προσαρτώνται ειδικά στο κατώτερο μέρος της βάσεως του δικτύου με σκοπό να αποφεύγετει ή να περιορίζεται η φθορά.

Κατά τον Hubert Darthenay, η απαγόρευση που περιλαμβάνει το άρθρο 7 του κανονισμού 2527/80 του Συμβουλίου δεν ήταν εφαρμοστέες, εφόσον οι προβλεπόμενες εξαιρέσεις δεν προσδιορίστηκαν σύμφωνα με το δεύτερο μέρος του εν λόγω άρθρου. Ισχυρίζεται ότι κατά την κρίσιμη περίοδο δεν είχαν θεσπιστεί κοινοτικές διατάξεις εκτελέσεως του άρθρου 7. Βέβαια, η βρετανική κυβέρνηση, με το «Order αριθ. 1994 του 1980», είχε περιλάβει ορισμένες εξαιρέσεις για κάποιους συμπληρωματικούς εξοπλισμούς, σύμφωνα όμως με τη νομολογία του Δικαστηρίου δεν διέθετε πλέον την εξουσία θεσπίσεως τέτοιων διατάξεων μετά τη μεταβατική περίοδο που προβλέπει το άρθρο 102 της συνθήκης προσχωρήσεως.

Καλούμενο να αποφανθεί επί της εν λόγω διαφοράς, το Magistrates' Court του Plymouth υπέβαλε στο Δικαστήριο, σύμφωνα με το άρθρο 177 της συνθήκης, τέσσερα ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7 του κανονισμού 2527/80. Με το πρώτο ερώτημα, το παραπέμπον δικαστήριο ζητεί γενικότερα διευκρινίσεις ως προς το αν η εν λόγω διάταξη παράγει αποτελέσματα μολονότι δεν έχουν θεσπιστεί συγκεκριμένες διατάξεις εφαρμογής της, κατά τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως επί του εν λόγω ερωτήματος, το παραπέμπον δικαστήριο ερωτά αν τα κράτη μέλη διαθέτουν ακόμη την εξουσία θεσπίσεως ενός μέτρου όπως η επίδικη νομοθετική πράξη αριθ. 1994 της προκειμένης υποθέσεως. Το τρίτο ερώτημα υποβάλλεται σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως επί του πρώτου, με σκοπό τη διευκρίνιση του αν, ελλείψει λεπτομερειών εφαρμογής, τα κράτη μέλη διαθέτουν την εξουσία εισαγωγής εξαιρέσεων, όπως οι προβλεπόμενες με την πράξη υπ' αριθ. 1994 του 1980 και υποκαταστάσεως της επιτροπής διαχειρίσεως. Τέλος, με το τέταρτο ερώτημα επιδιώκεται στην ουσία να διευκρινιστεί αν ιδιώτης μπορεί να διωχθεί ποινικώς με βάση διατάξεις του εθνικού δικαίου που δεν συμβιβάζονται με το κοινοτικό δίκαιο.

II — Προτίθεμαι να προβώ στην εξέταση καθενός χωριστά από τα υποβληθέντα ερωτήματα.

1. Πρώτο ερώτημα

Κατά τον Hubert Darthenay, η εφαρμογή της απαγορεύσεως που περιλαμβάνει το άρθρο 7, πρώτο μέρος του κανονισμού 2527/80 εξαρτάται από τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής που αναφέρονται στο δεύτερο μέρος της ιδίας διατάξεως. Κατά την άποψή του, η εν λόγω προϋπόθεση συνάγεται από την ίδια τη διατύπωση της επίδικης διατάξεως. Θεωρεί ότι οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία δεν έχει νόημα, δεδομένου ότι, αφενός, δεν είναι δυνατόν να προβλέπει κατά της φθοράς χρήση δικτύων που δεν είναι εφοδιασμένα με συμπληρωματικό εξοπλισμό και αφετέρου, ότι οι αλιείς θα είναι υποχρεωμένοι να υποβάλλονται σε σημαντικά έξοδα για την αγορά

δικτύων χωρίς συμπληρωματικό εξοπλισμό προστασίας για περιορισμένο χρονικό διάστημα. Από ένα απόσπασμα των πρακτικών της συνόδου του Συμβουλίου, κατά τη διάρκεια της οποίας θεσπίστηκε ο κανονισμός 2527/80, που προσκόμισε η Επιτροπή, αποδεικνύεται ότι τόσο η Επιτροπή όσο και το Συμβούλιο συμμερίζονται την άποψη του κατηγορουμένου. Πράγματι, τόσο το άρθρο 6 του κανονισμού, το οποίο προβλέπει ότι τα διάκενα των δικτύων μετρούνται σύμφωνα με κανόνες που πρέπει περαιτέρω να θεσπίζονται κατά τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως, όσο και το άρθρο 7 θεωρούνται από το εν λόγω κείμενο ως «ατελείς» διατάξεις. Για το λόγο αυτό, στα πρακτικά προβλέπεται ότι, μέχρι την έναρξη ισχύος των διατάξεων που προβλέπονται με τα άρθρα 6 και 7, τα κράτη μέλη εφαρμόζουν τα ίδια μέτρα σύμφωνα με τις διαδικασίες και τα κριτήρια του παραρτήματος VI του ψηφίσματος του Συμβουλίου της 3ης Νοεμβρίου 1976, γνωστού ως «ψηφίσματος της Χάγης».

Κατά την άποψή μου — και στο σημείο αυτό συντάσσομαι με την άποψη της Επιτροπής και της κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου που υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της αιτήσεως περί εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — δεν είναι δυνατόν να υποστηριχθεί παρόμοια ερμηνεία.

Πράγματι, οι *ίδιοι* οι όροι της επίδικης διατάξεως, ότι δηλαδή «δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί συμπληρωματικός εξοπλισμός που επιτρέπει να φράσσονται τα διάκενα οποιουδήποτε μέρους ενός δικτύου ή να μειώνονται πραγματικά οι διαστάσεις τους», περιέχουν σαφή και άνευ όρων απαγόρευση χρήσεως παρόμοιων συμπληρωματικών εξοπλισμών. Το δεύτερο μέρος του άρθρου προβλέπει απλώς εξαίρεση για τους συμπληρωματικούς εξοπλισμούς που απαριθμούνται με τις προς θέσπιση, σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως, λεπτομέρειες εφαρμογής. Πάντως, η εν λόγω «επιφύλαξη εξουσιοδοτήσεως» δεν εξαρτά την ισχύ του άρθρου 7 από τη θέσπιση παρόμοιων λεπτομερειών εφαρμογής.

Έχω την εντύπωση ότι διαφορετική ερμηνεία δεν επιβάλλεται ακόμη και αν τοποθετήσουμε την εν λόγω διάταξη στο πλαίσιο του κανονισμού 2527/80 περί ορισμένων τεχνικών μέτρων διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων. Υπό την έννοια αυτή, πρέπει καταρχάς να υπομνησθεί ότι από το τέλος της μεταβατικής περιόδου που προβλέπει το άρθρο 102 της πράξεως προσχωρήσεως, δηλαδή από την 1η Ιανουαρίου 1979, η αρμοδιότητα θεσπίσεως των μέτρων διατηρήσεως των θαλάσσιων πόρων ανήκει στην Κοινότητα στο πλαίσιο της κοινής πολιτικής σε θέματα αλιείας. Έτσι, στις 30 Σεπτεμβρίου 1980, το Συμβούλιο θέσπισε τον προαναφερθέντα κανονισμό, που έπρεπε αναγκαστικά να περιλάβει κανόνες σχετικά με τα διάκενα των δικτύων.

Παρατηρώ ότι, αν γινόταν δεκτοί συμπληρωματικοί εξοπλισμοί που επιτρέπουν την απόφραξη ή τη μείωση στην ουσία των διακένων των δικτύων, θα ήταν αδύνατος ο έλεγχος των θεσπισθέντων διακένων· εξάλλου, η χρήση παρόμοιων συμπληρωματικών εξοπλισμών απαγορεύεται καταρχήν από το άρθρο 7, πρώτο μέρος του επίδικου κανονισμού. Επίσης, αν η εφαρμογή της εν λόγω απαγορευτικής διατάξεως εξηρτάτο από λεπτομέρειες που θα έπρεπε να θεσπιστούν δυνάμει του δεύτερου μέρους, η αποτελεσματικότητα του κανονισμού θα ετίθετο σε σοβαρό κίνδυνο. Τέλος, η απαγόρευση δεν θα είχε καμία πρακτική συνέπεια, αν, μετά τη μεταβίβαση των αρμοδιοτήτων στην Κοινότητα, απαγορευόταν στα κράτη μέλη η δυνατότητα να διατηρούν σε ισχύ μέτρα διατηρήσεως στον τομέα αυτό. Θα βρισκόμασταν ενώπιον κενού δικαίου, το οποίο, όπως το Δικαστήριο υπογράμμισε με παγία νομολογία του, ενδιαφέρει να αποφεύγεται στον τομέα της διατηρήσεως των βιολογικών πόρων της θάλασσας.

Άλλωστε, η διάταξη του άρθρου 7, πρώτο μέρος του επίδικου κανονισμού, αν ερμηνευθεί ορθά, δεν αντιτάσσεται στη χρήση συμπληρωματικών εξοπλισμών, αποκλειστικός σκοπός των οποίων είναι να αποφεύ-

γεται ή να περιορίζεται η φθορά των δικτύων, και που δεν είναι τέτοιας φύσεως, ώστε να αποφράσσουν ή να μικραίνουν στην πραγματικότητα τα διάκενα των δικτύων. Υπό την έννοια αυτή, η οριοθέτηση στην οποία αναλαμβάνει να προβεί ο δικαστής μεταξύ των συμπληρωματικών εξοπλισμών που απαγορεύονται και των εξαρτημάτων για δίκτυα που επιτρέπονται μπορεί να αποδειχθεί στην πράξη δυσχερής. Την εν λόγω δυσχέρεια πρέπει να περιορίζουν οι προς θέσπιση λεπτομέρειες εφαρμογής που προβλέπει το δεύτερο μέρος. Άλλωστε η δυσχέρεια αυτή δεν μπορεί να δικαιολογήσει αναστολή της απαγορεύσεως που αναφέρεται στο πρώτο μέρος.

Πάντως, πρόκειται για τις *λεπτομέρειες εφαρμογής* και όχι για την προβλεπομένη από το άρθρο 7, πρώτο μέρος απαγόρευση που αφορά το ακόλουθο απόσπασμα των πρακτικών της συνόδου του Συμβουλίου: το Συμβούλιο και η Επιτροπή συμφωνούν ότι μέχρι της ενάρξεως ισχύος των προβλεπομένων στα άρθρα 6 και 7 διατάξεων, τα κράτη μέλη εφαρμόζουν τα ίδια μέτρα σύμφωνα με τις διαδικασίες και τα κριτήρια του παραρτήματος VI του ψηφίσματος του Συμβουλίου της 3ης Νοεμβρίου 1976, γνωστού ως «ψηφίσματος της Χάγης».

Με το εν λόγω ψήφισμα, που περιλαμβάνεται στην απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 1978, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας [1], απαγορεύεται καταρχήν κάθε μονομερές μέτρο των κρατών μελών, ενώ, σε περίπτωση ελλείψεως κοινοτικού μέτρου, δεν γίνονται δεκτά παρά μέτρα που θεσπίζονται προς διατήρηση και κατά τρόπο που δεν εισάγουν δυσμενή διάκριση. Επιπλέον, υπογραμμίζεται ότι τέτοια μέτρα δεν μπορούν να προδικάσουν τις κατευθυντήριες γραμμές που πρόκειται να υιοθετηθούν για τη θέση σε εφαρμογή της κοινής πολιτικής σε θέματα διατηρήσεως των αλιευτικών αποθεμάτων, καθώς και ότι, προ της ενάρξεως ισχύος των εν λόγω μέτρων, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος οφείλει να ζητήσει την έγκριση της Επιτροπής, την οποία πρέπει να συμβουλεύεται καθ' όλα τα στάδια διαδικασίας.

Όπως το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί στην υπόθεση Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου [2], οι απαιτήσεις που είχαν θεσπιστεί αρχικά για τη μεταβατική περίοδο που προβλέπεται με το άρθρο 102 της πράξεως προσχωρήσεως πρέπει να εκτιμηθούν μέσα σε ένα νέο περιβάλλον μετά την εκπνοή της εν λόγω περιόδου, υπό την έννοια ότι, ενόσω διαχειρίζονται το κοινό συμφέρον, τα κράτη μέλη υπέχουν την υποχρέωση όχι μόνο να συμβουλεύονται την Επιτροπή λεπτομερώς, αλλ' ότι επίσης επιβάλλεται να απέχουν να θεσπίζουν εθνικά μέτρα διατηρήσεως παρά τις αντιρρήσεις, επιφυλάξεις ή όρους που θα μπορούσε να διατυπώσει ενδεχομένως η Επιτροπή.

Με τη διαδικασία αυτή σκοπείται να εξασφαλιστεί ότι, μέχρι της θεσπίσεως των λεπτομερειών εφαρμογής που προβλέπει το άρθρο 7, δεύτερο μέρος, του εν λόγω κανονισμού, τα κράτη μέλη δεν επιτρέπουν παρά συμπληρωματικούς εξοπλισμούς που εμπίπτουν στο πρώτο τμήμα. Η εν λόγω διαδικασία τηρήθηκε, όπως δήλωσε ρητά η Επιτροπή, τόσο όσον αφορά τη θέσπιση του «Fishing Nets (αριθ. 2) Order του 1980», όσο και του «Fishing Nets (αριθ. 2) (variation) (αριθ. 5) Order του 1981», που περιορίστηκε να παρατείνει την ισχύ της προηγούμενης πράξεως. Έχοντας εγκρίνει τις εν λόγω πράξεις, η Επιτροπή ανεγνώρισε ειδικότερα ότι οι συμπληρωματικοί εξοπλισμοί που απαριθμεί το άρθρο 8, παράγραφος 2, του «Fishing Nets (αριθ. 2) Order του 1980», δηλαδή οι συμπληρωματικοί εξοπλισμοί που προσαρτώνται στο κατώτερο μέρος του δικτύου ώστε να αποφεύγεται ή να περιορίζεται η φθορά, δεν πρέπει να θεωρηθούν ως συμπληρωματικοί εξοπλισμοί που απαγορεύονται κατά την έννοια του άρθρου 7, πρώτο μέρος, του οικείου κανονισμού.

1 — Απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 1978, υπόθεση 71/77, Recueil σ. 417.

2 — Απόφαση της 5ης Μαΐου 1981, υπόθεση 804/79, Συλλογή σ. 1045, νομολογία που παγιώθηκε με τις αποφάσεις Tymen, της 16ης Δεκεμβρίου 1981, Συλλογή σ. 3081, και Noble Kerr, της 30ής Νοεμβρίου 1982, Συλλογή σ. 4053.

Υπό την έννοια αυτή, η κατάσταση δεν είναι ίδια με εκείνη που ήχθη ενώπιον του Δικαστηρίου στην υπόθεση Tymen [1]. Πρέπει, συνεπώς, να δοθεί καταφατική απάντηση επί του πρώτου ερωτήματος.

2. Δεύτερο ερώτημα

Καθίσταται άνευ αντικειμένου λόγω της καταφατικής απαντήσεως που μόλις προέτεινα.

3. Τρίτο ερώτημα

Η απάντηση συνάγεται από τις σκέψεις που εκτέθηκαν επί του πρώτου ερωτήματος. Κατά συνέπεια, μέχρι τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής που προβλέπει το άρθρο 7, δεύτερο μέρος του κανονισμού, τα κράτη μέλη ήταν ελεύθερα να καθορίσουν, μετά από την έγκριση της Επιτροπής, τους συμπληρωματικούς εξοπλισμούς που δεν έχουν τις κατά το άρθρο 7, πρώτο μέρος, συνέπειες.

4. Τέλος, το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί επί του τετάρτου ερωτήματος με την απόφαση Tymen:

«Ποινική καταδίκη που απαγγέλλεται δυνάμει εθνικής νομοθετικής πράξεως, η οποία έχει κριθεί ότι είναι αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο, είναι επίσης ασυμβίβαστη προς το δίκαιο αυτό» [2].

Υπό τις περιστάσεις αυτές, προτείνω στο Δικαστήριο να κρίνει:

— ότι η απαγόρευση του άρθρου 7, πρώτο μέρος του κανονισμού 2527/80 του Συμβουλίου, της 30ής Σεπτεμβρίου 1980, ίσχυε μέχρι τις 31 Οκτωβρίου 1981 λόγω παρατάσεως της ισχύος του, έστω και αν δεν θεσπίστηκαν οι προβλεπόμενες από το δεύτερο μέρος της εν λόγω διατάξεως λεπτομέρειες εφαρμογής·

— ότι η απαγόρευση αυτή δεν είναι αντίθετη προς τη χρήση συμπληρωματικών εξοπλισμών που δεν επιτρέπουν την απόφραξη ή τη μείωση στην πράξη των διακένων κάποιου μέρους του δικτύου και που χρησιμοποιούνται καταρχάς για να αποφεύγεται ή να περιορίζεται η φθορά των δικτύων. Στον εθνικό δικαστή εναπόκειται να εξετάσει αν συντρέχει παρόμοια περίπτωση.

1 — Απόφαση Tymen που προαναφέρθηκε, Συλλογή 1981, σ. 3092, σκέψη 11.

2 — Απόφαση Tymen που προαναφέρθηκε, Συλλογή 1981, σ. 3095.